Усміхнений Господь, безлюдний світ.
Украдені плоди, нікому не потрібні.
Вперемішу гріх і сніг, оздоби срібні,
із небом, пурпуровим, наче ад.

І в’ється Гад поміж руїни раю.
Отруєних добром та злом немає.
Маруся не живе. Грицько не помирає.
А небо — небо! — тихо догорає.

Лягає попіл на третину вод.
Розносять скон вітри, вітри, вітри.
…Якнайскоріш написане зітри:
є люди, світ є.
І заплаканий Господь.